

Ezért jött el húsvét ünnepe, az élet, a tisztaság, az emberiség diadalának ünnepe. Ezért Jézus és a jézusi életeszmény legyőzhetetlen, örök érvényű. „Semmi bűnt nem találok ez emberben.“ Kövessük példáját, magatartását és tanítását. Ámen.

AZ EVANGÉLIUM NYELVÉN

ApCsel 2,4

Pünkösd története látszólag tele van csodákkal. Ezek valójában csak számunkra csodák, akik két évezreddel az események után próbáljuk átélni az akkor történeteket. Az első pünkösdöt időben rövid, de tartalmában gazdag eseménysor előzte meg. Húsvét és pünkösd között a tanítványok lelkében lezajló érzések és események érlelték meg pünkösdöt, úgy amint a jó földre esett mag is, amikor kikel, terem harminc, hatvan vagy százannyit.

Az evangéliumi történetek a bizonyosságai annak, hogy mindazok, akik Jézushoz közel állottak — a napok múlásával — nem felejtették el őt, hanem egyre gyakrabban, egyre mélyebben idézték fel lelkükben a Mestert. Ez indította őket arra, hogy felismerjék az örökérvényű igazságot: „Nem elég az értéket megőrizni, nem szabad azt magunkba zárni, hanem érte cselekedni s azt terjeszteni kell.“ Az első, amit cselekedtek, a tanítványok létszámának kiegészítése volt. Júdás helyére, aki vétkét felismerve, önkezével vetett véget életének, Mátyást választották az üresen maradt helyre.

„Amikor pedig eljött pünkösd napja, mindnyájan együtt voltak.“ Együtt újra tízenketten, és bíztak abban, hogy egy akarattal, most már semmi sem választja el őket egymástól, egy lesz nemcsak a sorsuk, hanem a céljuk is. Ez a felismerés érleli meg bennük a látszólagos csodát, de a valóságban egy hosszú lelki folyamat eredményét: a lélek kitöltését, telítődését. „Megteltek mind Szentlélekkel“, hittel, erővel, bátorsággal, reménységgel, tettvággyal, kötelességtudattal, hivatásvállalással, önbizalommal. Külön-külön mindenkire szállt a „tüzes nyelvekből“, melyek hamuvá égették bennük mindazt, ami gyengeség, kételkedés, félelem, kétségbeesés, tétlenség, közömbösség vagy gyámoltalanság volt, s helyébe életük végéig magasan lángoló tüzet gyújtottak.

A lélek kitöltetett; s ennek eredményeként a tanítványok szemében nagypéntek többé nem a halált jelentette, hanem Jézus bátorságát, hitéről való bizonyágtévést, a megbocsátásról mutatott példát, és Isten akaratának való engedelmisséget. Húsvét pedig a halál feletti győzelmet, az örökéletet jelentette. A tanítványok megerősödtek a hitben s a cselekvőkészségben.

A lélek kitöltetett; a tanítványok erősekké lettek s úgy kezdtek szólni, mint akiknek „hatalmuk van“, akik tudják, hogy igazságot szól-

nak és akik többé nem félnek igaz szavaiknak következményeitől. Ettől kezdve rendíthetetlenül hittek abban, hogy Jézus él, s az ő tanítása előbb vagy utóbb, de „meggyőzi a világot“. Felismerték, hogy Jézus tanítására szüksége van az emberiségnek, s ezért azt hirdetni kell. Elmúlt a titkolózás, a bújdosás, a befeléfordulás ideje. Kiállásra, véleménynyilvánításra, előrenézésre, egyszóval cselekvésre van szükség. Itt az alkalom, amit nem szabad elszalasztani.

A sok átélt esemény, a túlaradó érzések, a feltett kérdések váltották ki az eseményt, amely csodának tűnt a sokaság előtt és csodának tűnt a tanítványok szemében: „különféle nyelveken kezdtek beszélni“.

— Úgy szóltak, ahogy eddig még nem beszéltek, úgy néztek szembe a sokasággal, ahogy eddig még nem tudtak szembe nézni; azt cselekedték, amit eddig még nem tudtak megcselekedni. Megérezték, hogy e naptól kezdve mások, többek, bátrabbak, erősebbek lettek. Megváltoztak, más nyelven kezdtek szólni. Valami lezárult a tanítványok lelkében s valami új kezdődött el. Mi történt velük?

Péter, aki a háromszoros megtagadás súlyos terhével viaskodott, hallotta újra zengeni Jézus szavát: — „Te Péter vagy, és én ezen kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta“. A felidézett szavak biztatására más nyelven: a bátorság, az önbizalom, a jövőbe vetett hit nyelvén kezdett szólni. Felismerte hivatását és előállván a tizeneggyel, hirdetni kezdte az evangéliumot.

Jakab, miután töltekezett lélekben, emlékezetébe idézte a régen hallott tanítást: „Az igének ne csupán hallgatói, hanem megtartói legyetek“; „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát“, s ezt hallva megfogalmazódik benne tanításának alapköve: „Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből“.

János átélte ismét a keresztfá tövében egykor lejajlott eseményeket, melyek egy szózatban kristályosodtak ki benne: „Ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.“

Ez volt a „más nyelv“, ezt adta nekik szólni a lélek, amely az ő lelküké lett pünkösdi alkalmával.

Pünkösdi a lélek kitöltésének ünnepe. A tanítványok mi vagyunk, akik túljutottunk életünk eddigi nagypéntekein, átértük elmúlt hűsvétjainkat, vívódtunk elkövetett hibáink súlyával, küzdöttünk többször is lelkünk gyengeségeivel, a kételkedéssel, a tétlenségbe merevedéssel, saját közömbösségünkkel, a megbocsátástól, megértéstől, együttérzéstől való elzárkózásunkkal.

Tudjuk, hogy Jézus tanítása örökérvényű igazság, hogy él az ő szelleme. Mi vagyunk annak hordozója. Érezzük, hogy világunknak szüksége van az evangéliumra, az örömenetre. Nem kérdezhetjük tanács-talanul, hogy mit cselekedjünk, hiszen a példa előttünk áll. Csak ki kell lennünk! Engedjük, hogy a pünkösdi lélek lángja belekapjon lelkünkbe s kiégesse belőle az önzést, a felelőtlenséget, a gyávaságot, a közömböséget, a kételkedést, s helyét betöltse jósággal, felelősségtudattal, emberséggel s mindenekfelett szeretettel, mindazzal, amit a pünkösdi tüzes nyelvek magukban hordanak.

... Ha így töltekezünk lélekkel, megszületik bennünk is pünkösöd, más nyelven fogunk szólani: az egyakarát, a szeretet, a békeesség, az evangélium nyelvén, amelyet minden ember megért, s amely egyedül képes szebbé tenni az életet és boldogabbá az embert! Ámen.

SZÁSZ FERENC

A MEGÁTKOZOTT FÜGEFA

Mk 11,11—14; 19—23

Ti is szeretitek, én is szeretem, ha körülöttünk és bennünk rend van, ha környezetünkben a tárgyak, dolgok, események s lelkünkben az ismeretek, érzések összhangos egészet alkotnak. Ha valami vagy valaki eltér attól az otthonosságot, nyugalmat árasztó rendtől, amelyet ösztönösen és tudatosan keresünk és megteremtteni próbálunk, nyugtalanok vagyunk, nem találjuk helyünket.

A lelkész legfőbb munkaeszköze a Biblia. Gondolatainak élességet, világosságot, érzéseinek, lelkének békeességét ad. Mégis, ezen az istentiszteleten egy kicsit panaszkodni fogok, mert épp. a Biblia bontotta meg lelkemben a rend jöleső érzését.

Rég észrevettem magamon is, másokon is, hogy a keresztény ember számára az egyházi év legvonzóbb, legmaradandóbb és legtöbbet mondó szakasza a virágvasárnaptól húsvétig terjedő időszak. A nagyhét drámai eseményeiről való pontos tudósítás lehetővé teszi, hogy szinte óráról órára, lépésről lépésre követni tudjuk Jézus utolsó napjait. E napok eseményeinek fokozódó feszültsége akarva, akaratlan lebilincsel, annyira megragad, hogy mint szemtanúk, személyes résztvevők, ott vagyunk Jézussal a Golgotára vezető út minden állomásán. A passió-történetet, a legrégebbi evangéliumi hagyományt, a Bibliát nem olvasó ember is jól ismeri. Talán emiatt figyeltem fel rá, hogy Márk evangéliumának tudótítása szerint az események és azok lelki összefüggésének rendjéből egy történet bántóan kirí. Van egy olyan eseménye a nagyhétnek, amelyet nem tudok megérteni s elfogadni sem. A passió-történetből is kimaradt s megtorpant, eltanácstalanodott a lelkem, valahányszor a Biblia lapját erre a történetre irányítottam.

Valószínű ti is emlékeztek rá, hogy Jeruzsálemben való bevonulásának estéjén Jézus már el is hagyja a szent várost és Bethániában éjszakai. Csak másnap reggel tér vissza Jeruzsálemben. Tanítványai kísérik, s ők a tanúi annak a jelenetnek, amely az úton játszódik le. Jézus megéhezik. Már messziről kinéz magának az út szélén egy leveles fügefát, de gyümölcsöt nem talál rajta s erre megátkozta: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé.” Amikor másnap reggel tanítványaitól kísérve ismét Jeruzsálem felé tart, Péter elámulva hívja fel a Mester